

Golgotský kríž a to, čo sa odohralo na ňom, ale i pod ním, je naozaj miestom a momentom pre dôležité, vážne zastavenie sa v živote každého človeka žijúceho na tejto zemi.

Z tých, ktorí boli pri ukrižovaní, nevieme presne, kto ako zareagoval. O rímskych vojakoch sa však z 36. verša 27. kapitoly evanjelia podľa Matúša dozvedáme, že sediac, strážili ho tam. Mali mať pokoj a mali mať príležitosť, možno, tak poviem, svojím spôsobom si aj oddýchnuť. Veď svoju úlohu splnili. Izraelský dav je uspokojený. Zrejme už nehrozí nijaká vzbura, nijaký nepokoj. Môžu sedieť a strážiť. Nezvyklá poloha pre strážiaceho, ale tak je to napísané.

Pritom je zaujímavé, keď to zoberieme doslovne, nestrážia lotra po ľavej a pravej strane, ale samotného Pána Ježiša. A môžeme povedať, že strážili, ale neustrážili. Nezostúpil, neodišiel, nestratil sa a predsa urobil to, čo ten, ktorý celý tento boj proti Pánovi viedol, vlastne v podstate ako keby ani nechcel dokončiť, pretože vedel a Písmo nám o tom tak hovorí, že toto je jeho porážka. Pán Ježiš Kristus ho tou jeho vlastnou zbraňou, smrťou, porazil. Neskôr sa dozvieme tiež o tom, že vojaci ho strážili aj pri hrobe – a znovu čítame, že neustrážili. To sú tie, povieme, vonkajšie okolnosti. Avšak dôležitejšie je, že neustrážili svoje myšlienky a svoje srdce, a tak patrili aj títo vojaci, spolu s väčšinou davu, k tým, ktorí nedbalo išli pomimo a ktorým unikla podstata tejto udalosti.

Od chvíle ukrižovania Pána Ježiša je pre všetkých ľudí každej doby dôležité, aby sa touto situáciou, a tým, čo sa na Golgote odohralo, vážne zaoberali. Nie sme, bratia a sestry, a to je teraz výzva k nám, nejakí nevšímaví voči tomu, čo Pán Ježiš Kristus pre nás urobil? Nie sme nejako ľahostajní voči všetkému, čo sa okolo nás deje? Nie sme tí, ktorí kdesi v pokoji chceme len sedieť a nedbať na to, že práce na Božej roli je mnoho? Sú to myšlienky, ktorými sa neustále môžeme zaoberať a skúmať každý sám, osobne, svoje srdce. Často si spoločne a aj sami u seba pripomínajme túto dôležitú skutočnosť, že to bolo za mňa, za moje viny, za moje

hriechy. To bolo pre moju záchranu a pre moju spásu.

Ľudia, prítomní pri ukrižovaní Pána Ježiša, mohli toho o ňom z Písma veľa vedieť. A mohli porozumieť, že Ježiš Kristus z Nazareta, ktorý im dal dostatočné množstvo znamení a urobil veľa zázrakov, z ktorých mohli poznať, že on je ten zasľúbený Kráľ Židov, zasľúbený Mesiáš, Spasiteľ Izraela. Z Písma vedeli citovať veci, ktoré boli a stále sú pre nich pravdou, ale k počutému slovu neprikladali srdce a preto nerozpoznali, že prišla doba, kedy Boh naplnil svoje slovo o zasľúbenom Mesiášovi. Preto sa minuli všetkého toho dobrého, čo Boh pre nich pripravil. Prišli o nesmierne veľké a vzácne veci. A dnešná doba je taká istá.

Mnohí počujú evanjelium. Počujú slovo o Ježišovi Kristovi. Počujú o tom, že on je Boží Syn, že je Spasiteľ sveta. A či vedome, či nevedome, toto odmietajú a patria do skupiny tých, ktorí znevažovali to, čo Kristus pre nich činil a učinil na golgotskom kríži. V 43. verši je zmienka o ich posmechu, keď hovorili: „Dúfal v Boha, nech ho teraz vyslobodí, ak ho chce. Ved' povedal: Som Boží Syn!“ To bola ďalšia skutočnosť, ktorú o Ježišovi, o tomto mužovi z Nazareta vedeli: dúfal v Boha. V celej službe Pána Ježiša je jeho vzťah opísaný ako vzťah Syna k Otcovi. Dôležitá je i veta, ktorá o tom svedčí, keď na kríži zvolá: „Môj Bože, môj Bože, prečo si ma opustil?“ (verš 46) Ježiš stále zostával vo vzťahu Syna k Otcovi. A máme za to, že aj Otec stále zostáva s ním v tomto vzťahu, neopustil ho, ale Golgota je teraz miesto súdu. Golgota je teraz miesto, kde spravodlivý Boh na Ježišovi Kristovi súdi a spravodlivo trestá naše hriechy. Prítomní sa posmievali, utŕhali mu: „Nech ho teraz vyslobodí, ak ho chce.“

Drahí moji, vidíme v tom jeden zo spôsobov rúhania sa a obmedzovania Boha v jeho moci. Prítomní akoby nútili Boha, aby vykonal to, o čom si oni myslia, že by malo nasledovať, žeby Boh mal urobiť: Dúfal v Boha, tak nech ho teraz vyslobodí, ak si ho praje, ak ho chce. Ich úsudok bol, že si ho Boh nepraje, a preto ho necháva na kríži. Ale my vieme, že to pravda nie je. Vieme, že Otec o svojom Synovi vydal jasné svedectvo: „Toto je ten môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zálúbilo“. V ňom má Boh zálubu. V ňom má Otec zálubu. On si ho určite prial, ale

nie takého, ako si to priali oni, prítomní pri ukrižovaní, ktorí si priali, aby teraz zostúpil z kríža, keď predtým na Piláta volali: Ukrižuj ho! (verš 27:22)

Otec si prial presne takého Syna, akým Pán Ježiš v poslušnosti Otcovi bol až do poslednej chvíle, ktorú ukončil a korunoval tým vzácnym výkrikom: „Dokonané je!“ Takéhoto Syna si Otec prial. Takéhoto služobníka Boh chcel mať. Služobníka, ktorý zostal verný, zostal poslušný a do konca naplnil všetko to, čo od neho Boh požadoval. A preto, že takýmto bol, a preto, že takéto je dielo Pána Ježiša, a preto, že ono je Bohom prijaté, je tu ten pevný, nemenný základ našej spásy, našej záchrany. A je tu veľký dôvod Boha ctiť a oslavovať a umožniť Pánu Ježišovi žiť tu na tejto zemi ku cti a sláve Boha a Otca. Ako? Tak, že on bude žiť v nás, a že to, čo budeme žiť a to, čo budeme konať, nebudeme konať my, ale on, Ježiš Kristus, v nás a skrze nás.